

РЕШЕНИЕ

№ 7348

гр. София, 17.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 19.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9364** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по повод на подадена от К. Б. З., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221719000493-091-001/27.03.2020 г., издаден от Р. Г. Я. – орган, възложил ревизията и П. Н. Г. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 979/19.06.2020г. на зам. Директор на ОДОП, с който на жалбоподателя са установени задължения по Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за 2013 г. в размер на 25 000,00 лв. и лихви в размер на 14 996,78 лв. Излага твърдения за незаконосъобразност и отправя искане за отмяна.

В с.з. страните, чрез процесуални представители поддържат направените с жалбата, респ. с отговора към нея искане и желаят постановяване на решение от съда в този смисъл.

Представител на СГП не се явява.

От фактическа страна.

Със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221719000493-020-001/24.01.2019 г., връчена на лицето на 16.04.2019 г. със свидетели, поради отказ да бъде получена, изменена със заповеди за изменение на ЗВР: №Р-22221719000493-020-002/14.06.2019 г., №Р-22221719000493-020-003/25.06.2019 г., №Р-22221719000493-020-004/13.08.2019 г. и №Р-22221719000493-020-005/04.09.2019 г., издадени от Р. Г. Я., на длъжност

началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С. и Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на и. д. директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на К. Б. З., за установяване на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ, за периодите от 01.01.2013 г. до 31.12.2018 г. Срокът за приключване на производството е удължен до 16.12.2019 г. със Заповед №Р-22221719000493-ЗИД-001/02.09.2019 г. на Изпълнителния директор на НАП.

В хода на ревизията е установено, че по банковите сметки на [фирма], преименувана на [фирма], от сметки на [фирма] са теглени парични средства от ревизираното лице и във връзка с това са изискани обяснения и доказателства, че същите са използвани в стопанската дейност на [фирма].

С Протокол №1631212/04.12.2019 г. са приобщени доказателства, събрани в хода на досъдебно производство. С Постановление на Специализирана прокуратура от 14.11.2019 г. по пр. пр. №2077/2018 г. с изх. №7578/15.11.2019 г. на Директора на ТД на НАП С. са предоставени доказателства, заведени в деловодните регистри на ТД на НАП С., [населено място], с вх. №20-00-319/29.11.2019 г.

С Протокол № Р-22221719000493-ППД-001/05.12.2019 г. са приобщени РА №Р-2202-1405416-091-001/02.06.2016 г. и РД №Р-2202-1405416-092-001/21.04.2016 г. от извършена ревизия на [фирма] с ЕИК[ЕИК].

Органите по приходите са изследвали и анализирали постъпилите от Специализирана прокуратура по постановление от 14.11.2019 г. по пр. пр. №2077/2018 г. документи, както следва: Съдебно счетоводна икономическа експертиза №6975; Разходни касови ордери - 8 бр.; Протоколи за разпит на свидетел Б. Л. от 04.01.2019 г. и от 09.01.2019 г.; Протокол за разпит на свидетел Ю. И. от 04.01.2019 г.; Протокол №178 Е/2019 г. за извършена експертиза; Протокол №259 Е/2019 г. за извършена експертиза; Експертиза с вх. №2659/22.04.2019 г. /том 32/; Писмо от [фирма] с изх. №3083/26.07.2018 г. /том 11/; Писмо от [фирма] с вх. №160/09.01.2019 г.

От същите е установен недеklarиран доход - получено на 18.12.2013 г. имущество /пари/ в размер на 250 000,00 лв., за които от страна на ревизираното лице не са представени писмени обяснения и доказателства за произхода и предназначението. На 18.12.2013 г. с Разходен касов ордер /РКО/ на К. Б. З. са изплатени 250 000,00 лв. със записано основание „Коледна премия“. Съгласно резултатите от извършени съдебно-счетоводни експертизи, подписът на „съставил“ в РКО е на К. З.. С тази експертиза са потвърдени и подписите на всички физически лица, за които съществуват аналогично съставени РКО с дата 18.12.2013 г. С експертизата е установено, че ръкописните текстове във всички РКО от 19.12.2018 г. /общо 8 броя/ са на Б. Л.. Ръкописният текст се изразява в изписването на името на физическото лице – получател и на сумата /в цифри и словесно/. Издаденият РКО е без посочен издател в поле „организация“. За получаването на сумата 250 000,00 лв. от лицето К. Б. З. има и косвени доказателства в протоколите за разпит на свидетеля по делото Б. Л.. В Протокола за разпит от 04.01.2019 г. на Б. Л. е приложен списък на лица, на които ще се изплащат коледни премии, в който списък е и К. Б. З.. В Протокола за разпит от 09.01.2019 г. на същия свидетел по делото /стр. 14/ подробно са описани механизмът и начинът, по който тези суми са били предадени и съответно получени от К. З. и другите физически лица от списъка. В случая свидетелските показания по косвен начин доказват, че К. Б. З. е получил в брой сумата 250 000,00 лв. на 18.12.2013 г.

След проверка в информационния масив на ТД на НАП С. е установено, че в м. 12.2013 г. за К. Б. З. са подавани декларации обр. №1 с код Вид осигурен 12 - за самоосигуряващи се лица и с код Вид осигурен 01 - за работници или служители, осигурени за всички осигурени социални рискове при един работодател. В подадените декларации обр. №1 не фигурира изплатена на лицето сума в размер на 250 000,00 лв. Не се установяват и данни за подадени Справки по чл. 73 от ЗДДФЛ за лицето, в т. ч. за изплатена сума в размер на 250 000,00 лв.

Във връзка с въпросната сума К. Б. З. е дал обяснение, че никога не е получавал коледни премии в такъв размер, т. е., че не я е получавал.

Предвид горното, поради непредставяне от страна на ревизираното лице на доказателства относно произхода и предназначението на цитираната сума, ревизиращият орган е приел, че полученото имущество в размер на 250 000,00 лв. по същество представлява друг облагаем доход и следва да бъде обложено по реда на чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ. Това според него се потвърждава и от констатациите, установени при ревизията на [фирма], приобщена към настоящото производство. В периода от 01.01.2013 г. до 20.06.2014 г. К. Б. З. е бил изпълнителен директор на [фирма] със сегашно име [фирма]. От сметка BG84 KОРP 9220 1004 6542 01 на дружеството в [фирма] той е изтеглил следните суми: на 30.09.2013 г. - 480 000,00 лв. на 30.09.2013 г. - 220 000,00 евро и на 21.01.2014 г. - 55 000,00 лв. На дружеството е извършена ревизия, приключила с РД №P-2202-1405416-092-001/21.04.2016 г. и РА №P-2202-1405416-091-001/02.06.2016 г. В хода ѝ е установено, че са извършвани тегления на парични средства от банкови сметки на дружеството, като счетоводно тези суми се отразени по дебита на сметка 507 - „Предоставени депозити“ - внесени в банков сейф. Установено било според органа по приходите, че изтеглените парични средства от банкови сметки никога не са внасяни и съхранявани в банков сейф в трезор на [фирма], т. е. същите се явяват суми, изплатени от [фирма] на трети лица. В резултат е прието, че изтеглените суми в брой са скрито разпределение на печалбата и на основание чл. 38, ал. 3 от ЗДДФЛ на [фирма]. С РА №P-2202-1405416-091-001/02.06.2016 г. на [фирма] е установен данък за доходи от дивиденди под формата на скрито разпределение на печалбата за 2013 г. в размер на 47 876,19 лв. и лихви в размер на 12 628,345 лв. и за 2014 г. в размер на 4 021, 29 лв. и лихви в размер на 853,85 лв.

Процесните задължения са определени във връзка с процесния РКО от 18.12.2013г., подписан от К. Б. З., като е прието че през 2013 г. К. Б. З. е получил облагаем доход, съгласно чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ, който той не е декларирал, ревизиращият орган е определил годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ на лицето в размер на 250 000,00 лв., върху която е начислил дължим данък в размер на 25 000,00 лв., ведно с лихва - 14 996,78 лв.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №P-22221719000493-092-001/18.02.2020 г., връчен на ревизираното лице на 24.02.2020 г. В срока по чл. 117 ал. 5 от ДОПК е направено възражение с вх. №53-00-1366#15/12.03.2020 г., което е преценено от ревизиращия орган като неоснователно.

Ревизията приключва с РА №P-22221719000493-091-001/27.03.2020 г., издаден от Р. Г. Я., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и П. Н. Г., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

РА №Р-22221719000493-091-001/27.03.2020 г., е потвърден с Решение № 979/19.06.2020г. на зам. Директор на ОДОП.

На 07.08.20г. е подадена жалба срещу ДРА и потвърдетилното решение чрез органа по приходите, по която е образувано настоящото съдебно поризводство.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Обжалваният ревизионен акт представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Същият е оспорен от страна с активна процесуална легитимация – участник в административното производство, чийто права и интереси са пряко засегнати от него, с оглед на предвидените в него неблагоприятни последици. Жалбата е подадена в срок до компетентния да я разгледа съд и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна, поради следните съображения:

Ревизионният доклад и ревизионният акт са издадени в сроковете по чл.117 ал.1 и чл.119 ал.3 ДОПК и от компетентните органи по смисъла на чл.118 ал.2 ДОПК във връзка с чл.7 ал.1 т.4 ЗНАП, в кръга на определените им правомощия по чл.119 ал.2 ДОПК, определящ материалната компетентност на лицата, които следва да издават ревизионния акт, и предвиждащ, че ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията (определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция) и ръководителя на ревизията (определен със заповедта за възлагане на ревизия). Изложеното налага извод, че в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като не са налице основания и за неговата нищожност. В този смисъл е и съдебната практика, изразена с Тълкувателно решение № 5/2016 г. на ВАС.

По първата група релевирани в жалбата твърдения, относно наличието на основание за спиране на ревизионното производство, поддържано както в хода на административното обжалване на ДРА, така и в съдебното му фаза, позовавайки се на практиката на ВКС по приложението на чл.229 ГПК, която разпоредба според жалбоподателя следва да се приложи във вр. с чл.144 ГПК, съдът намира следното. С определение държано в с.з. на 19.11.2020г., съдът е отхвърлил това искане на жалбоподателя, но доколкото същото е изведено и като едно от водещите основания в жалбата поради които се иска отмяна на ДРА и потвърдетилното решение на ОДОП, настоящия съдебен състав, намира за необходимо да отбележи следното.

Съгласно установената константна практика на ВКС, към която жалбоподателя се придържа в оспорването, производството по гражданското дело се спира, когато твърдените престъпни обстоятелства имат значение за решаването му и те са предмет на установяване в наказателно производство в съдебна фаза – в хипотезата на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК или когато гражданският съд е събрал доказателства за съществуването на престъпни обстоятелства – в хипотезата на чл. 229, ал. 1, т. 5 ГПК (в този смисъл са Решение № 116/15.05.2013 г. на ВКС, IV г.о. по гр.д. № 745/2012 г., постановено в производство по реда на чл. 290 и сл. ГПК, Определение № 566/19.09.2013 г. на ВКС, IV г.о. по гр.д. 5301/2013 г.; Определение № 782/29.11.2013 г. на ВКС, IV г.о. по гр. д. № 7165/2013 г и др., постановени по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК). Дори и да приемем, че тази практика може да бъде споделена по реда на пар.2 ДОПК и чл.144 АПК, то

следва да отбележим, че тя е безпротиворечива и в частта относно принципното положение, че осъществяването на проверка от прокуратурата или органите на МВР дали е извършено престъпление, какъвто е настоящия случай, не е основание за спиране на гражданското производство по смисъла на чл.229, ал.1, т.5 ГПК, респ. на образувано административно по смисъла на препращащата норма. Според установената съдебна практика, дори фактът на образувано досъдебно производство сам по себе си не е основание да се постанови такова спиране. За приложението на чл.229, ал.1, т. 5 ГПК е нужно съдът, който разглежда гражданскоправния спор, да констатира, че са налице престъпни обстоятелства, които имат значение за правилното решаване на този спор и че не е възможно тези обстоятелства да се установят в самото гражданско производство.

С още по-голяма сила важи написаното и в светлината на ТР 1 на ВАС, относно наказателно и административно производство, за което съдът е изложил мотиви в протоколното си определение и поради това няма да ги преповтаря, доколкото и последното е обект на отделен инстанционен контрол.

Ето защо според настоящия съдебен състав не са налице основания за спиране на адм. производство до приключване на извършващата се проверка в рамките на досъдебно такова.

По второто заявено основание за отмяна на ДРА, свързано с незаконосъобразност поради неправилно тълкуване на приложимия материален закон, съдът в настоящия си състав, намира следното.

Спорът между страните е свързан с доказване реалността на получения от жалбоподателя облагаем доход и следващото от това деклариране и внасяне на дължим данък по реда на чл.17 от ЗДДФЛ.

На първо място следва да се посочи, че в издадения данъчно ревизионен акт не се сочи производството да е протекло по специалния ред на чл. 122 от ДОПК, нито пък в административната преписка се съдържа уведомление по чл.124 от ДОПК до ревизираното лице. С оглед на последното настоящият състав намира, че органа е провел производството по общия ред, а не по този на чл.122 от ДОПК, каквито твърдения се излагат от процесуалния представител на ответната страна с писмената защита.

В тази връзка съдът намира, че доколкото определянето на задълженията на ревизираното лице е станало по реда на чл. 17 от ЗДДФЛ съгласно приложената по делото ЗВР, то данъчно ревизионния орган е следвало да определи общата годишна данъчна основа от сумите на годишните данъчни основи по чл. 25, 30, 32, 34 и 36 от ЗДДФЛ, намалена с предвидените в този закон данъчни облекчения. Вместо това годишната данъчна основа е определена след анализ на фактите и обстоятелствата по чл. 122, ал.2 от ДОПК, единствено и само въз основа на постъпили по сметка на ревизираното лице средства, които органа е определил като укрит доход от други източници по смисъла на чл. 35, т.6 от ДОПК и въз основа на несъответствие между доходите и разходите на ревизираното лице при анализ на финансовия поток за ревизирания период. Настоящият състав намира, че възприетия подход е относим в производството по особения ред за определяне на данъчната основа по чл. 122, ал.2 на ДОПК, а не по общия ред на чл. 17 от ЗДДФЛ.

Прави впечатление, че в цялото ревизионно производство, данъчният орган поставя

ревизираното лице в положение да оборва направени от него констатации и заключения, при производствените правила на ревизия по реда на чл. 122 от ДОПК, вместо да излага факти относими към материалноправните предпоставки за определяне данъчната основа на задълженото лице при условията на чл. 17 от ЗДДФЛ.

Последното налага извод, че ревизиращият орган е смесил двете производства това по общия ред и това по реда на чл. 122 от ДОПК, като е възприел наличие на „доходи от друг източник“ без да установи на свои ред при условията на пълно и главно доказване какъв точно е източника на доход и дали посочените в ревизионния акт суми могат да бъдат квалифицирани като доход.

Спорът между страните се свежда до това дали тези суми следва да бъдат квалифицирани като „доход от друг източник“, с оглед включването им в годишната данъчна основа на ревизираното лице.

В тази връзка може да се посочи, че ЗДДФЛ не съдържа легално определение на понятието "доход", както няма легално определение и на понятието "облагаем доход", като в разпоредбата на чл. 10 от закона са дадени видовете доходи според два различни класификационни критерия – според източника на дохода - ал. 1 от разпоредбата, и според формата на получаването/плащането му - ал. 2 от разпоредбата. По аналогия, от разпоредбите на Счетоводен стандарт 18, определящ дефиницията за "приход на предприятие" в счетоводен аспект и при съобразяване с посочената норма на чл. 10 ЗДДФЛ, следва да се приеме, че доходът е икономическо понятие, което обхваща получени от конкретно физическо лице оценени в пари права, които водят до нарастване на имуществения комплекс на това лице чрез нарастване на активите или намаляване на пасивите му.

Разпоредбата на чл. 35, т. 6 ЗДДФЛ, освен наличието на доход, който да се обложи, изисква той да е получен от "други източници". Понятието "източник на доходи" също не е дефинирано изрично в ЗДДФЛ. Това налага извличането му по тълкувателен път при съобразяване с логиката на закона и преследваната от законодателя цел. От една страна, понятието представлява класификационен критерий по чл. 10, въз основа на който са изброени такива доходи, като с препратка е посочено, че по този критерий, доходи са и тези по чл. 35 ЗДДФЛ, а от друга страна, в чл. 8 от закона е посочено за кои източници на тези доходи се счита, че се намират на територията на Република България. Не на последно място от значение според съда е и факта, че императивно изискване на разпоредбата на чл. 35, т. 6 от закона, е доходът да е от източник, който не е изрично посочен в този закон, което означава, че при изграждането на мотивите в процесния акт, следва да се посочи изрично какво е нормативното или облигационно основание за получаването на такъв доход. В ЗДДФЛ са посочени следните източници на доходи – доходи от трудови правоотношения, доходи от стопанска дейност като едноличен търговец, доходи от друга стопанска дейност /вкл. и дохода на лица, регистрирани като земеделски производители/, доходи от наем или от друго възмездно предоставяне за ползване на права или имущество, доходи от прехвърляне на права или имущество, доходи от източниците, посочени в чл. 35, т. 1-5 ЗДДФЛ, както и доходи по чл. 37–38 от закона. Анализът на разпоредбите, уреждащи тези видове доходи, води до обосновавания извод, че понятието "източник на дохода" предполага наличието на правоотношение, по силата на което за съответното лице е породено вземане за оценимо имуществено право, и/или прехвърлящо такова имуществено право лице или лица, които от гледна

точка на данъчния закон се квалифицират като платец на дохода.

При прилагане на оборимата презумпция на чл. 123, ал. 1, т. 1 и т. 2 ДОПК, не се изисква установяване на източник на дохода /в смисъл на права по развилото се или съществуващо правоотношение и/или на констатиран платец/, а се презюмира извън тези обстоятелства. В случая обаче, органите по приходите не са се позовали на тази презумпция, за да формират данъчна основа по реда на чл. 122-123 от ДОПК, а ревизионното производство е проведено по общите процесуални правила, които изискват данъчните фактически състави, водещи до определяне на задължения, да се установят при условията на първоначално пълно доказване от администрацията - § 2 ДР на ДОПК във връзка с чл. 170, ал. 1 АПК, вкл. в конкретния казус относно наличието на получен доход от конкретен източник, което не бе сторено по делото. Констатацията за получени суми от жалбоподателя, на самостоятелно основание не води на извода, че същите тези суми представляват доход. Наличие на последното обстоятелство следва да бъде доказано от данъчните органи с установяване на правоотношението, по което посочената сума е постъпила. Вместо това, след направените констатации за постъпилите средства в оспорената им част, данъчните органи са презюмирали укриване на тези доходи и са ги обложили като такива „от други източници“ по смисъла на чл. 35, т.6 от ДОПК. Последното на основание чл. 122, ал.1, т.2 от ДОПК е предпоставка за провеждане на производството по особения ред, като също такава на основание чл. 122, ал.1, т.7 от ДОПК по установеното за 2013г. несъответствие на получените доходи и направените разходи.

С оглед установеното, органите по приходите са били длъжни да уведомят ревизираното лице, че основата за облагане с данъци ще бъде определена по предвидения в чл. 122 от ДОПК ред и да му предоставят възможност да ангажира доказателства и да вземе становище с оглед защита на правата и интересите си.

По своята правна същност уведомлението по чл. 124 ДОПК представлява процесуално действие, с което органът по приходите заявява, че облагането ще бъде извършвано по особения ред на чл. 122 и следващите от ДОПК. За да породи своя правен ефект, обаче, уведомлението следва да бъде издадено и връчено в хода на ревизионното производство. Такова уведомление по чл. 124, ал. 1 ДОПК в ревизионното производство на лицето не е връчвано, както и не му е дадено указание да подаде декларация по образец, посочена в чл. 124, ал. 3 ДОПК, в която да посочи относимите към установяване на данъчната основа обстоятелства.

Предвид изложеното, съдът намира, че незаконосъобразно е определена данъчната основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за процесната 2013г., като са съобразявани суми, представляващи според органите укрити доходи от други източници по смисъла на чл. 35, т.6 от ДОПК.

С оглед обстоятелството, че на ревизираното лице са определени задължения за данък по ЗДДФЛ върху тези доходи, но по общия ред, а не по аналогия, съдът счита, че РА следва да бъде отменен в оспорваната му част. В този смисъл съдът съобрази и константната практика на ВАС, съгласно която неустановеността на средствата, вкл. на съществуването на източник на доход, не съставлява доход по смисъла на чл.35, т.6 от ЗДДФЛ. в т.см. Решение № 14 337 на ВАС по адм.д. № 4867/19г.

По отношение на използваните документи като доказателства от страна на органа по приходите и по-конкретно РКО от 18.12.2013г., в който фигурира сумата от 250 000 лв. съдът намира, че данъчните органи в хода на проведеното ревизионно производство по общия ред са презюмирали качеството му на „доход от друг

източник“, в нарушение на материалния закон. Съдът намира, че този документ не удостоверява действително дадени суми в полза на жалбоподателя. Той следва да бъдат преценяван в качеството му на частен документ. Без всякакво съмнение в случая се касае за частен писмен свидетелстващ документ, който като такъв няма обвързваща за съда материална доказателствена сила, нито има достоверна дата. Частният писмен документ не се ползва с материална доказателствена сила и не доказва, че съдържанието му /включително и датата като част от съдържанието/, съответства на обективната действителност. Такъв документ няма достоверна дата, която да е противопоставима на третите лица, неучаствали в съставянето му, които могат да бъдат засегнати при антидатиране /каквито са органите на приходната администрация/. Въпросният документ няма нотариална заверка, като не се твърди и не се установява наличие на друг от подробно изброените в чл. 181, ал. 1 от ГПК белези, които да доказват достоверно, че същия е съставен на посочената в него дата. Поради изтъкнатите причини, обсъждания документ/разписка не установява по безспорен начин, че е съставен, респективно- съществувал към посочените дати и че въз основа на него жалбоподателя е получил въпросните парични средства.

Ето защо, след като приходната администрация не е установила и доказала по надлежния ред недекларирани от РЛ облагаеми доходи, които следва да бъдат включени в облагаемата основа, то така издаденият РА се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен в тази му част, като базиран само на предположения, обстоятелство недопустимо за производство протекло по общия ред.

Доколкото настоящият състав намира за недоказано наличието на недекларирани облагаем доход от ревизираното лице, по отношение на същото липсват и материалноправните предпоставки за установяване на задължения за здравноосигурителни вноски за годишно изравняване, предвид което оспорения акт следва да бъде отменен и в тази му част.

При този изход на спора и предвид претенциите на страните за присъждане на разноски по делото, съдът намира, че такива се следват на жалбоподателя в поискания размер, който съда намери за доказан за сумата от 1000 лв. адвокатски хонорар и 10 лв. Д.т. Така поисканите разноски не са прекомерни, с оглед характера на производството и упражнената адвокатска защита.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Б. З., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] - Ревизионен акт /РА/ №Р-22221719000493-091-001/27.03.2020 г., издаден от Р. Г. Я. – орган, възложил ревизията и П. Н. Г. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 979/19.06.2020г. на зам. Директор на ОДОП, с който на жалбоподателя са установени задължения по Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за 2013 г. в размер на 25 000,00 лв. и лихви в размер на 14 996,78 лв. като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗЕН.

ОСЪЖДА Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" С. при ЦУ на НАП, да заплати на К. Б. З., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] сумата от 1010 лв., разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: